

## Arrest

nr. 238 743 van 17 juli 2020  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 2000.

Op 14 februari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 juli 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U, [M.N.M.], bent een Afghaanse staatsburger van Pashtou origine. U beweert een 19-jarige soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Laghorjo van het district Kot behorend tot de provincie Nangarhar. U volgde zeven jaar lang onderwijs in Afghanistan. Na uw studies hielp u uw vader in de landbouw.*

*U moest uw studies stopzetten omdat de scholen in uw regio gesloten werden omwille van het conflict. In plaats daarvan ging u naar de moskee om religieuze studies te volgen. In die moskee werd gepreekt door leden van de Islamitische Staat (IS). Ze probeerden daar ook moskeegangers te rekruteren voor hun groepering, uzelf inbegrepen. U hebt hen gezegd dat u de oudste zoon van uw vader was, dat u dus niet kon deelnemen aan hun strijd. De IS-leden hebben u echter gezegd dat ze u de volgende week toch zouden meenemen. U mocht hiervan niets zeggen aan uw familieleden. Dit gesprek werd echter opgevangen door uw oom die ook in dezelfde moskee zat. Hij heeft uw vader geïnformeerd waardoor uw vader u verbood om nog naar de moskee te gaan. U bleef twee weken thuis. Op 4 december 2017 kwamen enkele IS-leden naar uw vader om hem te vragen waarom u niet meer naar de moskee kwam. Uw vader heeft de IS-leden daarop beledigd en hen weggejaagd. De IS-leden werden echter boos en namen uw vader onder dwang mee. Uw familie werd hiervan op de hoogte gebracht. Uw moeder was ongerust over uw veiligheid en heeft dus uw oom gevraagd om te helpen. Hij vond een smokkelaar voor u waardoor u Afghanistan de volgende dag al kon verlaten.*

*U reisde naar Iran waar u een tweetal maand bleef. Dan reisde u verder naar Turkije waar u een zestal maand bleef. U reisde verder door Bulgarije naar Servië waar u een zevental maand bleef. Vervolgens ging u naar Frankrijk waar u twee weken doorbracht in Parijs. Daarna kwam u op 3 februari 2019 in België aan en vroeg u de volgende dag internationale bescherming aan.*

*Uw vader is nog steeds spoorloos, u vreest nog IS die u onder dwang wilden rekruteren.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw taskara en de enveloppe waarin deze taskara opgestuurd werd neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met IS.*

*De geloofwaardigheid van uw problemen wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden en vaagheden.*

*U haalde aan IS te vrezen omdat ze u tegen uw wil wilden rekruteren voor hun strijd en uw vader en uzelf hiertegen in gingen. Vooreerst is het niet aannemelijk dat uw vader u verbood om naar andere plaatsen te gaan omwille van de aanwezigheid van IS in de regio, terwijl hij u wel toeliet om naar de moskee te gaan (CGVS, p. 6, 9). U begon regelmatig naar de moskee te gaan nadat de scholen gesloten werden in de regio en u dus geen onderwijs meer kon volgen. Het is nochtans een algemeen bekend feit, zeker voor de mensen van Kot-district waar IS lange tijd aanwezig was, dat IS vooral de moskeeën en madrassa's gebruikte om mensen te rekruteren. Ze gebruikten die plaatsen ook als hun rechtbanken. Uw vader die al lang in jullie regio woonde, en dus op de hoogte was van de gruweldaden gepleegd door IS, zou dit ook moeten weten hebben. Het is aldus niet aannemelijk dat hij u zomaar naar de moskee zou hebben gestuurd wetend dat IS net in die plaatsen invloed probeerde uit te oefenen op de lokale bevolking en er nieuwe leden rekruteerde. Logischerwijze zou men kunnen verwachten dat uw vader u gewoon thuis hield, indien hij niet wou dat u onder invloed raakte van IS.*

Verder vindt het CGVS het bijzonder ongeloofwaardig dat uw vader de IS-leden toen ze u kwamen halen zomaar durfde te beledigen en weggagen. Hij zei hen immers dat ze slechte mensen waren, dat ze niet mochten vechten tegen de overheid en de NDS. Zowel u als hij waren immers op de hoogte van de verschillende gruweldaden van IS in de regio, die mensen onthoofdden en de hoofden aan de dorpelingen tentoonstelden (CGVS, p. 10, p. 11, p.13). U gaf zelf voorbeelden van daden waarvoor IS verantwoordelijk was in uw regio en u zei zelf dat uw vader dit tegen hen zei omdat ze veel dorpelingen gedood hadden (CGVS p. 10). U gevraagd hoe het komt dat uw vader toen zoiets deed, antwoordde u enkel "dat het zijn mening was". Het kan echter niet overtuigen dat uw vader in de context van het district Kot waarin mensen die tegen IS opstonden onthoofd, ontvoerd of doodgeschoten werden, zomaar zijn mening durfde te uiten tegen IS, wetend dat hij hetzelfde lot kon ondergaan.

U slaagde er verder niet in om een samenhangende schets te geven van de manier waarop uw vader meegenomen werd door de IS-leden die u kwamen zoeken. Eerst verklaarde u dat de IS-leden naar uw huis kwamen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Even later verklaarde u dat ze naar de velden van uw vader gingen, ze kwamen niet naar jullie deur verklaarde u uitdrukkelijk (CGVS, p. 14). U kon het incident ook niet in de tijd situeren. Eerst beweerde u dat de IS-leden 's nachts kwamen naar de velden van uw vader. Toen u gevraagd werd wat uw vader 's nachts deed op zijn velden, wat opmerkelijk is gezien het meeste landbouwwerk overdag gebeurt, wijzigde u deze verklaring. U beweerde plots dat ze 's middags zijn gekomen (CGVS, p. 14). De geloofwaardigheid van dit relaas wordt verder ondermijnd door nog een andere tegenstrijdigheid. U verklaarde eerst dat uw moeder uw oom op de hoogte had gebracht van hetgeen uw vader was overkomen (CGVS, p. 12-13). Daarna begon uw oom meteen een smokkelaar voor u zoeken. In een andere versie van dit relaas hebt u echter aangegeven dat uw oom zelf geïnformeerd werd door uw burens die uw vader ontvoerd zagen worden door IS (CGVS, p. 14). Al deze verklaringen betreffen een kernincident waardoor u uw land moest verlaten. Deze veelvuldige tegenstrijdigheden die het kernaspect van uw asielaanvraag betreffen, verminderen de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.

Verder zijn uw verklaringen betreffende dit kernincident bijzonder vaag en verre van doorleefd. U gevraagd naar uw reactie bij het vernemen van de ontvoering van uw vader, antwoordde u het volgende: "Toen ik dat hoorde, begon ik te wenen thuis. Mijn moeder, mijn zus en mijn broer en ik weenden. Dan heb ik het land verlaten" (CGVS, p. 14). Een dergelijke korte beschrijving kan onmogelijk doorleefd genoemd worden. Uw verklaringen omtrent dit incident waarop u uw asielaanvraag baseert, zijn hoe dan ook vaag. U verklaart dat twaalf leden van IS uw vader ontvoerd hebben. U kent geen een van die twaalf. U kan ook geen andere informatie geven dan dat ze hun gezichten bedekt hadden en zwarte kleren aanhadden, hetgeen een zeer stereotiepe beschrijving betreft van IS-leden (CGVS, p. 14).

Verder dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw familie in Afghanistan tot op heden de autoriteiten heeft geïnformeerd over de ontvoering van uw vader door IS. U verklaarde dit door te zeggen dat mensen die de autoriteiten informeerden, lastiggevalen werden door IS of door de taliban (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw land via Jalalabad verliet, de hoofdstad van uw provincie die wel onder overheidscontrole staat, en waar u dus de autoriteiten kon informeren. Daarna had u nog een kans in Kabul waar u ook de bus nam om verder te reizen om Afghanistan te verlaten. U maakte echter geen gebruik van deze mogelijkheden. Nochtans kan er van iemand wiens vader ontvoerd werd door IS verwacht worden dat hij pogingen doet om zijn vader te vinden en als hij zich in een veilige regio bevindt waar hij toegang heeft tot de bescherming van zijn overheid en de veiligheidsdiensten, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich beroept op die bescherming. Dat u hieraan verzaakte maakt dit relaas nog minder geloofwaardig. Uw oom zou wel de IS-leden gevraagd hebben waar uw vader zich bevond. Ze zouden hem echter gezegd hebben dat ze het niet weten (CGVS, p. 14). Het is echter duidelijk dat dit geen authentieke evenmin een actuele zoektocht betreft naar uw vader. IS is inmiddels verslagen in het district Kot dat ondertussen onder overheidscontrole valt. Dat u of uw oom nog altijd geen informatie probeert te bekomen over uw vader, kan dus enkel wijzen op de ongeloofwaardigheid van zijn verdwijning.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraagt doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. U passeerde onder meer langs Frankrijk waar u twee weken doorbracht zonder internationale bescherming aan te vragen. U gevraagd waarom, antwoordde u dat u daar geen

onderdak kreeg. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter niet overtuigen. U gaf immers aan dat u naar de politie ging en vertelde dat u asiel wilde aanvragen. De Franse politie zou voor u een tolk Dari voorzien hebben. Ze zouden u echter verteld hebben dat u naar Parijs moest gaan. Daar in Parijs zou u meermaals de politie benaderd hebben om asiel aan te vragen. U zou echter telkens afgewezen zijn (CGVS, p. 8). Dat de Franse politie zelfs een tolk Dari voorzag voor u maar uw asielaanvraag niet registreerde, is weinig aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_in\\_jalalabad\\_behsud\\_en\\_surkhrod.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in

*dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreeerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.*

*Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

*Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern*

vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. U bent immers een jonge gezonde man die de lingua franca van de stad Jalalabad, namelijk Pashtou spreekt. Daarnaast spreekt u ook nog Dari en Engels. Bovendien bent u opgeleid en beschikt u over computer skills. Zo hebt u meerdere Facebookprofielen en een Instagramaccount waarop u reeds in november 2016, een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, dingen hebt gepost (landeninformatie nr. 1). U hebt contact met uw familieleden via uw Imo-account die u toelaat om via internet te bellen, hetgeen ook een aanwijzing is dat uw familie in Afghanistan toegang heeft tot internet. Met betrekking tot uw verklaarde opleidingsniveau van zeven jaar, dient te worden opgemerkt dat er sterke vermoedens zijn dat dit een onderschatting betreft. U stelde immers dat u als 11- of 12-jarige begon te studeren tot aan het jaar van uw vertrek toen de scholen gesloten werden in uw regio omwille van het conflict. Als alternatief begon u naar de moskee te gaan waar u religieuze studies volgde. U gevraagd waarom u zo laat begon naar school te gaan, antwoordde u dat de kinderen in uw regio naar school beginnen gaan vanaf hun tiende. U gevraagd hoe u dan toen wist dat u 11 of 12 jaar oud was, kon u geen plausibel antwoord bieden. “Ik was rond 11 jaar oud toen ik begon aan school. Ik had mijn vader gevraagd naar mijn geboortedatum. Hij zei dat hij dat niet wist”, antwoordde u (CGVS, p. 7), waaruit nog steeds niet blijkt hoe u dan wel wist dat u 11-12 jaar was toen. Uw bewering dat kinderen in Afghanistan na hun tiende naar school beginnen gaan wordt verder tegengesproken door objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. In tegenstelling tot uw bewering, wordt in objectieve rapporten gesteld dat de meeste kinderen op hun zesde tot hun achtste jaar beginnen studeren in Afghanistan (landeninformatie nr. 2). Aldus kan er sterk vermoed worden dat u hoger opgeleid bent of toch langer naar school bent gegaan dan hetgeen u beweert.

Naast uw profiel als opgeleide meertalige jongeman, dient te worden gewezen op uw uitgebreide netwerk in Jalalabad. Zo hebt u vier tantes die in Jalalabad wonen, van wie enkele echtgenoten daar ook werken (CGVS, p. 7). Uw oom ging ook persoonlijk naar Jalalabad om uw post naar België te versturen. Het is bovendien ook duidelijk uit uw Facebookprofiel dat u veel kennissen hebt in Jalalabad (landeninformatie nr. 3). Met een dergelijke groot netwerk kan er van u redelijkerwijze verwacht worden dat u gebruik maakt van uw netwerk om zich te vestigen in Jalalabad. U stelde dat u geen nauwe relatie hebt met uw tantes (CGVS, p. 15). Hieruit blijkt echter geenszins dat u geen contact zou mogen opnemen met uw tantes en ooms daar. U bent zelfs nog steeds in contact met uw familie en u bent ook op de hoogte van waar uw ooms en tantes in de stad werken en wonen. Dat u beroep kan doen op uw ooms, tantes en andere kennissen in Jalalabad is ook in lijn met de Afghaanse traditie waarin van familieleden en stamgenoten verwacht wordt dat ze elkaar hoe dan ook ondersteunen, zelfs als er jarenlang geen enkel contact is geweest, zeker bij de Pashtounen waar gastvrijheid en elkaar onderdak geven gelden als belangrijke waarden binnen de pashtunwali (landeninformatie nr. 4). Overigens wordt er geen enkel geloof gehecht aan de ontvoering van uw vader door IS waardoor u het CGVS geen volledig zicht geeft over de leefsituatie en de eventuele woonplaats van uw vader. Het kan aldus niet uitgesloten worden dat uw vader en bijgevolg ook andere familieleden zich ondertussen in Jalalabad hebben gevestigd, waar veel mensen uit de andere districten van Nangarhar zich naartoe begeven hebben om aan het conflict in hun regio te ontsnappen. U geconfronteerd met de vaststelling dat de ontvoering van uw vader niet geloofwaardig is en u gevraagd naar de ware leefsituatie van uw vader, bleef u echter volhouden dat uw vader meegenomen werd door IS (CGVS, p. 15).

Hieraan dient te nog worden toegevoegd dat u niet de volledige waarheid verteld heeft met betrekking tot uw eerdere woonplaatsen voor uw komst naar België. U verklaarde aanvankelijk dat u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in Laghorjo woonde (CGVS, p. 3; Verklaring DVZ, p. 5, vraag 10). Even later, toen opgemerkt werd tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u enkele Urdu woorden gebruikte en enkele Pashtou woorden niet begreep, terwijl u die wel in het Engels begreep (zo begreep u niet het Pashtu-woord voor ontvoering, maar wel “kidnapping”; zie p. 11), gaf u eindelijk toe dat u eigenlijk geboren was in Pakistan. U zou er minder dan een jaar hebben geleefd waarna uw hele familie teruggekeerd zou zijn naar Afghanistan (CGVS, p. 15). Dit hebt u eerder niet vermeld, nochtans werd eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw exacte geboorteplaats en een overzicht van al uw woonplaatsen (CGVS p. 3). Toen u gevraagd werd om uw recent verblijf in Afghanistan aan te tonen aan de hand van bewijsstukken, hebt u bovendien evenmin iets kunnen voorleggen. Behalve uw taskara, een document dat weinig bewijswaarde heeft gezien dergelijk document makkelijk op nietreguliere wijze te verkrijgen is, en de enveloppe waarin deze opgestuurd zou zijn, hebt u geen ander document. Nochtans is het niet onredelijk om te verwachten dat iemand zoals u die wel naar school geweest is, die 17 jaar in Afghanistan beweerde te hebben gewoond, en die zich kon verplaatsen in zijn

*regio ook andere documenten kan neerleggen zoals bijvoorbeeld een schooldocument, foto's, of desnoods documenten van zijn eigen familieleden. Vermits uw taalgebruik nog steeds sterk onder invloed van het Urdu staat dat in Pakistan wordt gesproken, en gezien u er niet in slaagt om documenten voor te leggen die uw verblijf in Kot tot uw beweerde vertrek zouden kunnen ondersteunen, kan er dus vermoed worden dat u een langere periode of recenter in Pakistan heeft gewoond dan slechts uw eerste levensjaar.*

*Tot slot dient te worden gewezen op de hogere socio-economische status van uw familie in Afghanistan. U verklaart dat veel mensen uw regio verlieten omwille van de veiligheidssituatie, dat mensen met geld het land verlieten en naar hier kwamen, een groep waartoe u behoort. Een ander deel zou naar de steden zijn verhuisd (CGVS, p. 10). Verder verklaarde u ook dat u niet eerder uw regio verliet omdat jullie daar goede inkomsten hadden. Jullie hadden daar een goed leven en goede inkomsten. U hoefde daar immers niet te werken omdat jullie voldoende inkomsten hadden (CGVS, p. 14). In een stad zou u echter wel moeten werken. Dat u wel zou moeten beginnen werken in een stad in tegenstelling tot uw leven in het dorp waarbij u niet hoefde te werken, kan niet beschouwd worden als een hardheid die onoverkomelijk is dat het niveau van vervolging bereikt werd.*

*Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.*

*De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De Afghaanse documenten beschikken over weinig bewijskracht omdat ze zowel binnen als buiten Afghanistan zeer gemakkelijk te vervalsen zijn of gemakkelijk te verkregen zijn op corrupte wijze, zoals uit objectieve informatie blijkt. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 5). Uw taskara kan hoogstens uw nationaliteit bewijzen, hetgeen niet betwist wordt. De enveloppe die u neerlegde voegt dan ook niets toe aan uw relaas, hoogstens dat u post heeft ontvangen uit Jalalabad.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. De middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b-c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b-c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

### 2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij:

De verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen:

*“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:*

*zich buiten het land van herkomst bevinden;*

*een gegronde vrees voor vervolging hebben;*

*“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*

*de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

*Deze elementen toegepast op verzoekers:*

*zich buiten het land van herkomst bevinden*

*Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij, zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 4 februari 2019.*

*een gegronde vrees voor vervolging hebben*

*Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).*

*Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn.*

*Verzoeker vreest het slachtoffer te worden van de vervolgingen door de IS.*

*Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.*

*Dat dit middel gegrond is.”*

en

*“Verweerster trekt ten onrechte de vrees van verzoeker in twijfel omdat hij naar de moskee ging. Volgens verweerster is de moskeeën de plaats waar IS mensen rekruteren.*

*Verzoeker meent dat verweerster het over het hoofd heeft gezien dat de moskeeën ook de plaats is waar alle Afghanen verplicht zijn om 5 keer per dag naar toe te gaan bidden.*

*Als men de redenering van verweerster gaan volgen zal men dan geen jonge mensen meer in de moskeeën zien.*

*Geen jonge mannen meer op straat te zien zijn. Alle jonge mannen moeten thuis gehouden worden zoals verweerster dat van verzoekers vader verwacht.*

*Wat niet met de werkelijkheid overeenstemt.*

*Een beetje out of box denken is de boodschap.*

*Verweerster trekt de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel omdat zijn vader gedurfd heeft om met IS ruzie te maken.*

*Verzoeker meent dat verweerster zijn dossier niet goed gelezen heeft. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 13 van zijn gehoorverslag waarin het volgende staat:*

*Kent u iemand genaamd Bozorg?*

*Ja. Bozorg was een familielid van mijn vader, nee moeder. Hij was hun leider.*

*Wat voor familie was hij van uw moeder?*

*Ik denk hij was de neef van de moeder van mijn moeder.*

*Verzoekers vader heeft gedurfd om woorden te wisselen met de IS omdat hij zeker was dat ze hem niet zullen vermoorden omwille van zijn band met Bozorg.*

*Zie ook pagina 14 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:*

*[...]*

*Uw Raad zal de vraag stellen waarom dan verzoeker gedwongen om zich aan te sluiten als hij zijn familie was.*

*Dit is een ander verhaal.*

*Zowel Taliban als IS verwachten van hun eigen familieleden om zich aan te sluiten bij hen.*

*Verzoeker meent dat de rechtsgeldigheid van het gehoorverslag getast is door het feit dat de tolk zijn mening gegeven heeft over de taal van verzoeker.*

*[...]*

*Verzoeker meent dat de PO beïnvloed is door wat de tolk aan hem gezegd heeft. Sinds wanneer geeft de tolk van het CGVS een advies over de taal en het accent van een asielzoeker?*

*Dit is een bewijs hoe de rechten van mijn verzoeker geschonden zijn.*

*Verzoeker is ervan zeker dat zonder dit advies van de tolk verweerster een andere beslissing zal genomen hebben.*

*Het feit dat er misverstanden zijn over wanneer en waar de IS leden achter verzoekers vader gekomen zijn is te wijten aan het feit dat de tolk hem niet begrijpt. De tolk zegt zelf dat verzoeker Urdu woorden spreekt.*

*Hoe heeft hij dan hem correct begrepen en zijn taak op een correcte wijze uitgevoerd?*

*Tolkt de tolk ook in Urdu bij het CGVS?*

*Graag informatie hieromtrent voor de zitting van uw Raad!!!*

*Verweerster heeft niets anders gevonden dan verzoeker kwalijk te nemen voor het volgende:*

*Waarom geen klacht ingediend bij de overheid tegen IS over ontvoering?*

*Probeer dit te lezen en begrijpen!!*

*Verweerster stelt zelf dat de regio van verzoeker volledig onder de controle van IS is. Wat kan een klacht dan in zijn geval veranderen?*

*Wat kan de autoriteiten voor hem doen mocht hij een klacht ingediend hebben in Jalalabad?*

*Onredelijkheid heeft een grens!!!*

*Verzoeker ging niet naar Jalalabad wonen. Hij is de stad gepasseerd tijdens zijn vluchttraject.*

*"Pogingen doen om zijn vader te vinden in Jalalabad en Kaboel"*

*Dit verwacht men van verzoeker.*

*Onredelijkheid en onwetendheid heeft een grens!!!*

*Alsof dit niet genoeg was, nam verweerster verzoeker kwalijk omdat in onderweg in de Europese landen geen asielaanvraag ingediend heeft.*

*Verzoeker meent dat maandelijks duizenden asielzoekers door verweerster erkende worden als vluchtelingen of sub beschermde.*

*Tegen deze mensen worden dergelijke nietszeggende argumenten niet gebruikt. Tegen verzoeker wel.*

*Dit is een schending van de gelijkheidsbeginsel.*

*Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:*

*Verweerster geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker*

*Verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.*

*Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Dat dit middel gegrond is."*

en

*"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.*

*Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':*

*"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".*

*Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn jonge leeftijd. Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.*

*Verzoeker meent dat verweerster nagelaten heeft op een correcte wijze te motiveren waarom verzoeker over een IVA in Jalalabad beschikt.*

*Verzoeker beschikt niet over een werkervaring noch over een netwerk om zich in Jalalabad te vestigen.*

*Welke hogere socio-economische status van zijn gezin?*

*Het feit dat verzoeker niet gewerkt heeft mag geen reden zijn om tot de conclusie te komen dat hij tot een rijke familie behoort.*

*Waarom kwam verzoeker via het land naar Europa? Een dodelijk weg?*

*Omdat hij niet tot een kapitaalkrachtige familie behoort.*

*De veiligheidssituatie in de stad Jalalabad laat de wensen ook over. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de volgende landen informatie:*

October 2019 | USCIRF – US Commission on International Religious Freedom

Afghanistan

Brief report on religious freedom

Country Update: Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

*In July 2018, for example, an ISKP suicide bomber in Jalalabad killed 19 people and wounded 20 more, largely members of the Hindu and Sikh communities, on their way to meet with Afghan president Ashraf Ghani. The victims included the only Sikh candidate in the October 2018 parliamentary elections.*  
<https://www.ecoi.net/en/file/local/2019873/2019+Afghanistan+Update.pdf>

7 October 2019 | RFE/RL – Radio Free Europe/Radio Liberty  
Afghanistan

*Nangarhar province, Jalalabad: At least 10 civilians killed and 27 others wounded in bomb blast; no group has claimed responsibility for the attack*

*Ten Killed In Blast In Eastern Afghanistan (Media Report, English)*

*Nangarhar province, Jalalabad: At least 10 civilians killed and 27 others wounded in bomb blast; no group has claimed responsibility for the attack*

*Provinz Nangarhar, Dschalalabad: Mindestens 10 ZivilistInnen bei Bombenanschlag getötet und 27 weitere verletzt; zu der Tat hat sich niemand bekannt*

*Ataullah Khogyani, a spokesman for the provincial governor, said 27 other people were wounded in the attack in the local capital, Jalalabad. Khogyani said those wounded, some of them in critical condition, had been transported to the hospital. No group has claimed the attack. Both the Islamic State militant group and the Taliban are active in Nangarhar.*

<https://www.ecoi.net/en/document/2017822.html>

#### 2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij. Middels een aanvullende nota van 25 juni 2020 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bijkomend bij:

- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- kaart Jalalabad city Region, 27 november 2019
- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 15 mei 2019
- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 8 april 2020.

#### 2.2. Beoordeling

##### 2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

##### 2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

### 2.2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij vreest dat zij onder dwang zal worden gerekruteerd door de Islamitische Staat (hierna: IS). Zij verklaart dat zij haar studies heeft

moeten stopzetten wegens de conflicten met IS. Zij ging dan naar de moskee om religieuze studies te volgen. In de moskee werd er gepreekt door leden van IS. Zij probeerden mensen daar te rekruteren en hebben tevens de verzoekende partij aangesproken. De verzoekende partij zei dan dat zij als oudste zoon haar familie niet kon verlaten om deel te nemen aan de strijd. De verzoekende partij verklaart dat de leden van IS toen hebben gesteld dat zij haar de volgende week toch zouden meenemen en dat de verzoekende partij dit niet mocht doorvertellen. Deze conversatie werd echter opgevangen door een oom van de verzoekende partij, die prompt de vader van de verzoekende partij op de hoogte stelde. De vader van de verzoekende partij verbood haar om nog naar de moskee te gaan. Nadat de verzoekende partij twee weken thuisbleef, kwamen enkele leden van IS naar haar vader om te vragen waar de verzoekende partij was en waarom zij niet meer naar de moskee ging. De vader van de verzoekende partij heeft toen de IS-leden beledigd en hen weggejaagd. Zij reageerden door de vader van de verzoekende partij onder dwang mee te nemen en de familie hiervan op de hoogte te stellen. De moeder van de verzoekende partij werd hierdoor ongerust over de veiligheid van de verzoekende partij en vroeg aan een oom om de verzoekende partij te helpen. De oom vond een smokkelaar en de verzoekende partij is de volgende dag Afghanistan ontvlucht.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara en een enveloppe.

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit stuk heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas.

Uit de neergelegde enveloppe blijkt enkel dat de verzoekende post heeft ontvangen uit Jalalabad en kan verzoekers vluchtrelaas niet staven.

Deze documenten hebben geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan heeft verlaten omwille van problemen met IS. De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt echter ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden en vaagheden.

De verzoekende partij verklaart dat haar vader haar niet toeliet om naar buiten te gaan of naar andere plaatsen te gaan omwille van IS en de taliban (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 6 en 9), doch ging zij alleen nog naar de moskee om daar te studeren en het vrijdaggebed te volgen toen haar school sloot. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat: *“Het is nochtans een algemeen bekend feit, zeker voor de mensen van Kot-district waar IS lange tijd aanwezig was, dat IS vooral de moskeeën en madrassa’s gebruikte om mensen te rekruteren. Ze gebruikten die plaatsen ook als hun rechtbanken. Uw vader die al lang in jullie regio woonde, en dus op de hoogte was van de gruweldaden gepleegd door IS, zou dit ook moeten weten hebben. Het is aldus niet aannemelijk dat hij u zomaar naar de moskee zou hebben gestuurd wetend dat IS net in die plaatsen invloed probeerde uit te oefenen op de lokale bevolking en er nieuwe leden rekruteerde. Logischerwijze zou men kunnen verwachten dat uw vader u gewoon thuis hield, indien hij niet wou dat u onder invloed raakte van IS”*. Deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing worden geenszins weerlegd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift.

Verder is het ongeloofwaardig dat de vader van de verzoekende partij zich publiekelijk verzette tegen IS-leden. De verzoekende partij verklaart dat IS-leden haar kwamen opzoeken toen zij al enkele weken niet meer naar de moskee ging en dat haar vader als volgt tegen hen sprak: *“Hij is niet ziek. Hij wilt niet komen naar de moskee. Jullie zijn slechte mensen. Jullie doen daden tegen onze overheid. Je moet van hier weggaan. Hij heeft geen interesse in u”* (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 12). Het is opmerkelijk dat de vader van de verzoekende partij op dergelijke wijze tegen IS-leden zou durven spreken, terwijl er al meerdere mensen in de regio waren onthoofd, ontvoerd of doodgeschoten. De verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op het CGVS uitgebreid gesproken over de verschillende gruweldaden van IS in de regio (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 10 -13). Wanneer haar gevraagd wordt waarom haar vader al die zaken tegen IS heeft gezegd, antwoordt de verzoekende partij: *“Mijn vader was tegen daesh. Hij zei: “Je moet geen jihad doen tegen het leger, de lokale politie en de NDS. Je moet jihad doen tegen de mensen die je religie slecht doen”. Dat is het.”* Wanneer verder

wordt gevraagd waarom haar vader zo vrijelijk zijn mening zou verkondigen terwijl hij de risico's kende, stelt de verzoekende partij: *"Hij heeft dat gezegd tegen daesh omdat ze veel dorpelingen hebben onthoofd. Ze namen andere dorpelingen mee. Ze hebben de moslims kwaad gedaan"* (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 13). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd kan deze uitleg niet overtuigen dat haar vader – in de context van het district Kot waar mensen die tegen IS opstonden onthoofd, ontvoerd of doodgeschoten werden – zomaar zijn mening durfde te uiten tegen IS, wetend dat hij hetzelfde lot kon ondergaan. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar vader een zekere familieband had met mullah B. en dat hij ervan uitging dat hij beschermd zou zijn omwille van deze band. Echter blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat mullah B. ongeveer zes maanden voor dit incident overleden is (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 15). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de vader van de verzoekende partij zich op dergelijke wijze zou uitlaten ten opzichte van IS, terwijl de persoon op wie hij rekent voor bescherming, reeds zes maanden overleden was. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de familie van mullah B. dermate machtig was in de regio dat verzoekers vader aan kon nemen dat ze hem in bescherming konden nemen tegen IS.

De verzoekende partij slaagt er bovendien niet in om samenhangende verklaringen te geven over de manier waarop haar vader werd ontvoerd. Zij stelt eerst dat IS 'iemand' naar hun huis stuurde en dat die man kwaad werd omdat de vader van de verzoekende partij IS *"insulteerte"*. Deze man heeft de vader van de verzoekende partij dan gedwongen om met hem mee te gaan (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 12). Even later verklaart de verzoekende partij echter dat het gaat om meerdere mensen, zij stelt zelfs dat het zou gaan om 12 mensen, en dat zij niet naar hun huis waren gekomen, maar naar de velden van haar vader (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Ook over het tijdstip van dit incident legt de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt zij eerst dat haar vader tarwe op het veld was aan het planten, maar verklaart zij wel dat haar vader 's nachts werd meegenomen. Wanneer haar wordt gevraagd of haar vader 's nachts tarwe was aan het planten, stelt de verzoekende partij plots: *"Mijn vader ging om het land te irrigeren 's ochtends. Zij kwamen 's middags"* (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij deze belangrijke gebeurtenis niet duidelijk kan plaatsen qua tijdstip of plaats. Bovendien is er een groot verschil tussen één man die langskomt en een groep van 12 mensen. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de verzoekende partij eerst stelt dat zij geen van deze 12 mannen kan identificeren en dat hun gezichten bedekt waren, maar dat zij later laat uitschijnen dat zij niet zelf getuige was van deze ontvoering. Zij stelt immers dat er burens de ontvoering hebben zien gebeuren en dat zij op de hoogte moest worden gebracht (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Dit zijn overigens niet de enige tegenstrijdigheden in het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Zij verklaart eerst dat haar oom op de hoogte werd gesteld van de ontvoering van haar vader door haar moeder (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 12-13). Later stelt zij echter dat haar oom werd geïnformeerd door een van de burens die de ontvoering zagen gebeuren (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Daarenboven heeft de verzoekende partij tijdens haar kort gehoor bij DVZ eerst verklaard dat haar oom hun gezin op de hoogte bracht van de ontvoering (stuk 17, vragenlijst CGVS, 18 juni 2019, vraag 5). Verder is het ook frappant dat de verzoekende partij eerst stelt dat *"deze mensen"*, verwijzend naar de IS-leden, werden gestuurd door onder andere mullah B., terwijl de verzoekende partij later stelt dat mullah B. al een halfjaar overleden is (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14-15). Deze veelvuldige tegenstrijdigheden die een kernaspect van het asielrelaas betreffen, verminderen de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate.

Verder dient er vastgesteld te worden dat de overige verklaringen aangaande dit kernincident vaag en verre van doorleefd zijn te noemen. De verzoekende partij werd gevraagd naar haar reactie op de ontvoering van haar vader. Zij antwoordde kort: *"Toen ik dat hoorde, begon ik te wenen thuis. Mijn moeder, mijn zus en mijn broer en ik weenden. Dan heb ik het land verlaten"* (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Dergelijk antwoord kan moeilijk doorleefd genoemd worden. De verzoekende partij verklaart ook dat zij noch haar familie de autoriteiten hebben geïnformeerd over de ontvoering van haar vader door IS. Hoewel er eventueel begrip opgebracht kan worden voor het feit dat de overheid op dat moment zwak stond ten opzichte van IS in het district Kot, is het toch opmerkelijk dat er geen verdere pogingen zijn ondernomen om informatie te krijgen over de vader van de verzoekende partij. Zij verklaart wel dat haar oom mensen had aangesproken om informatie, maar dat zij niets wisten (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14). Dergelijke acties kunnen echter bezwaarlijk beschouwd worden als een authentieke zoektocht naar haar vader. Bovendien geeft de verzoekende partij niet aan dat er actueel nog door haar familie gezocht wordt naar haar vader.

Bovendien geeft de verzoekende partij aan dat haar familie geen problemen meer ondervindt in Afghanistan. De familie woont nog in hetzelfde dorp, bij de maternale oom van de verzoekende partij en de broer en zus van de verzoekende partij volgen islamitisch onderwijs. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de verzoekende partij na al die jaren nog steeds gezocht zou worden door IS, terwijl haar familie aldaar niet vervolgd wordt en evenmin problemen ondervindt.

De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt nog verder ondermijnd doordat zij op het einde van het gehoor het ene moment beweert geboren te zijn in Pakistan, dan weer in het district Kot en doordat zij geenszins kan duiden wie van haar gezin een tijd in Pakistan heeft gewoond en hoelang dit was:

*“Woonde u in Pakistan?”*

*Mijn vader ging naar Pakistan voor hij trouwde. Ik was geboren daar. En dan hebben ze vluchtelingen slecht behandeld. Dan hebben we besloten om terug naar Afghanistan te verhuizen.*

*Wanneer bent u verhuisd naar Afghanistan?*

*We leefden daar voor minder dan een jaar.*

*[...]*

*Waarom hebt u niet eerder gezegd dat u in Pakistan was geboren?*

*Ik was geboren in Kot*

*U zei net dat u in Pakistan was geboren?*

*Mijn vader verhuisde twee keer naar dat land. Eerste keer voor hij trouwde. Hij vond het niet leuk daar.*

*Dus kwam hij terug. Hij leefde en trouwde in Afghanistan. Dan ging hij terug na mijn geboorte.*

*Na uw geboorte verhuisde hij terug naar Pakistan. Hoe lang leefde hij daar?*

*Minder dan een jaar. Dan kwamen we terug.*

*Hij of jullie?*

*Wij kwamen allemaal terug”*

(stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 15).

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door IS bijgevolg niet geloofwaardig.

Voor zover de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat al deze vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden het resultaat zijn van een probleem met de tolk, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk maakt. Uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk maar eenmaal aangaf dat de verzoekende partij ook gebruik maakte van woorden in het Urdu, maar dat dit niet gebeurde op het moment dat de verzoekende partij over haar eigen vluchtrelaas was aan het spreken (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 12). Uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 juli 2019 blijkt duidelijk dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan. Er werd haar immers meerdere malen gevraagd of zij de tolk verstond, waar zij telkens affirmatief op antwoorde. Bovendien duidt de verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. De verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Waar de verzoekende partij betoogt dat de tolk de protection officer beïnvloedt heeft door aan te geven dat de verzoekende partij ook een aantal woorden in het Urdu gebruikte tijdens het gehoor, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat haar herkomst uit het district Kot of haar Afghaanse nationaliteit geenszins betwist wordt. Noch uit het gehoorverslag noch uit de bestreden beslissing blijkt dat deze opmerking van de tolk de protection officer beïnvloed heeft. De verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

#### 2.2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

#### 2.2.4.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2 Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.4.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.4.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger

afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In de bestreden beslissing wordt naar de volgende relevante rapporten verwezen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers
- from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019 (hierna: het EASO-rapport juni 2019)
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019.

Middels een aanvullende nota van 11 juni 2020 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bijkomend bij:

- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- kaart Jalalabad city Region, 27 november 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 8 april 2020.

Uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Kot in de provincie Nangarhar. Bijgevolg dient de situatie in dit district onderzocht te worden.

Uit de weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij worden gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op

het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (*'a lower level of individual elements'*) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers district *in casu* het dorp Laghorjo gelegen in het district Kot, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij een intern vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad. Bijgevolg wordt er impliciet gesteld dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar dorp Laghorjo, gelegen in het district Kot. Er wordt aldus niet betwist dat het dorp Laghorjo gelegen in het district Kot waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zich niet in "greater Jalalabad" en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Laghorjo gelegen in het district Kot in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad voorstelt.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele

informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Jalalabad zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CEDOCA rapport van 12 maart 2020 omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod laat ook niet toe om anders te beslissen. *In casu* brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de

beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is verslechterd. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Dit blijkt ook uit het CEDOCA rapport van 12 maart 2020 waarin aangegeven wordt dat ISKP weliswaar verzwakt ten gevolge van campagnes van de Afghaanse overheid en de internationale strijdkrachten, maar ook de taliban en gewapende lokale inwoners hebben ISKP verzwakt. Zowel de Afghaanse overheid als de taliban hebben territoriale winst geboekt na operaties tegen ISKP (p.42).

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij een gezonde jongeman is, die in Afghanistan naar school is gegaan en waarvan meerdere familieleden in Jalalabad wonen, namelijk vier tantes met elk hun gezin (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 7 en 15).

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap, in bepaalde omstandigheden kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "bepaalde omstandigheden", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

*In casu*, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, stelt de Raad vast dat uit de neergelegde landeninformatie blijkt dat personen die omwille van het geweld hun toevlucht zoeken in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden worden geconfronteerd met verschillende moeilijkheden.

In de COI Focus van 12 maart 2020, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

*"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.*

*[...]*

*Onderstaande kaart van REACH toont de verspreidde IDP-kampen en nederzettingen in de nabijheid van de stad Jalalabad en omliggende districten.*

*[...]*

*De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en de ontheemding zorgt ervoor dat de druk op de stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. UNOCHA wijst erop dat Afghanistan het moeilijk heeft om het hoofd te bieden aan de uitdagingen op gebied van stadsplanning als gevolg van de massale interne ontheemding. In 2019 behoren Behsud, Jalalabad, Surkhrod en Charparhar tot de 25 districten in Afghanistan die de meeste IDP's en terugkeerders (returnees) opvangen. De instroom van kwetsbare bevolkingsgroepen als IDP's en terugkeerders in de steden Kaboel en Jalalabd maakt dat de humanitaire noden in de provincies Kabul en Nangarhar hoog zijn.*

*[...]*

*In de verslagperiode wordt de stad Jalalabad een aantal keer getroffen door meerdere explosies op opeenvolgende dagen of op eenzelfde dag. Dergelijke incidenten wakkeren angstgevoelens aan bij de inwoners van de stad waar zich ook eerder al af en toe reeksen explosies hebben voorgedaan.*

UNOCHA wijst erop dat het gebrek aan toegang tot diensten een belangrijk gevolg is van de crisis in Afghanistan. Angst belemmert veel mensen in hun vermogen om deel te nemen aan de samenleving, toegang te krijgen tot diensten en een inkomen te verdienen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid.

Net als in Kabul liggen de tarweprijzen in Jalalabad in 2019 boven het vijfjaarsgemiddelde. De factoren die de markt beïnvloeden in beide steden zijn complex: conflict, handelsdynamiek met Pakistan en de influx van IDP's en niet-gedocumenteerde terugkeerders.

[...]

De stad Jalalabad ondervindt regelmatig stroompannes. De beperkte elektriciteitstoevoer zorgt ervoor dat veel inwoners van de stad beroep moeten doen op generatoren om voldoende stroom te voorzien. De stroomonderbrekingen hebben een invloed op de veiligheidssituatie in de stad en legt beperkingen op aan de industriële ontwikkeling in de omgeving. In juni 2017 wordt een derde elektriciteitstransformator geïnstalleerd in de stad. Deze ingreep zorgt ervoor dat de stroomonderbrekingen verminderen."

In deze COI concludeert CEDOCA dat "In 2019 ziet de provincie Nangarhar een sterke toename on het aantal ontheemden vanwege gevechten tussen de taliban en ISKP. Militaire operaties in Surkhrod doen inwoners vertrekken tussen augustus en oktober 2019. De meesten blijven in het district, een andere grote groep vertrekt naar Jalalabad. Nog steeds zoeken de meerderheid van de IDP's in het oosten van Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad en de districten Behsud en Surkhrod. Jalalabad vangt ook terugkeerders uit Pakistan op.

De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en ontheemding zorgt ervoor dat de druk op stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. De toenemende bevolkingsdichtheid leidt tot overbelasting van de aanwezige diensten en infrastructuur in de stad Jalalabad."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij. Vandaar dat het van belang is na te gaan of de individuele omstandigheden van de verzoekende partij toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zich vestigt in Jalalabad.

Aangaande de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"U bent immers een jonge gezonde man die de lingua franca van de stad Jalalabad, namelijk Pashtou spreekt. Daarnaast spreekt u ook nog Dari en Engels. Bovendien bent u opgeleid en beschikt u over computer skills. Zo hebt u meerdere Facebookprofielen en een Instagramaccount waarop u reeds in november 2016, een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, dingen hebt gepost (landeninformatie nr. 1). U hebt contact met uw familieleden via uw Imo-account die u toelaat om via internet te bellen, hetgeen ook een aanwijzing is dat uw familie in Afghanistan toegang heeft tot internet. Met betrekking tot uw verklaarde opleidingsniveau van zeven jaar, dient te worden opgemerkt dat er sterke vermoedens zijn dat dit een onderschatting betreft. U stelde immers dat u als 11- of 12-jarige begon te studeren tot aan het jaar van uw vertrek toen de scholen gesloten werden in uw regio omwille van het conflict. Als alternatief begon u naar de moskee te gaan waar u religieuze studies volgde. U gevraagd waarom u zo laat begon naar school te gaan, antwoordde u dat de kinderen in uw regio naar school beginnen gaan vanaf hun tiende. U gevraagd hoe u dan toen wist dat u 11 of 12 jaar oud was, kon u geen plausibel antwoord bieden. "Ik was rond 11 jaar oud toen ik begon aan school. Ik had mijn vader gevraagd naar mijn geboortedatum. Hij zei dat hij dat niet wist", antwoordde u (CGVS, p. 7), waaruit nog steeds niet blijkt hoe u dan wel wist dat u 11-12 jaar was toen. Uw bewering dat kinderen in Afghanistan na hun tiende naar school beginnen gaan wordt verder tegengesproken door objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. In tegenstelling tot uw bewering, wordt in objectieve rapporten gesteld dat de meeste kinderen op hun zesde tot hun achtste jaar beginnen studeren in Afghanistan (landeninformatie nr. 2). Aldus kan er sterk vermoed worden dat u hoger opgeleid bent of toch langer naar school bent gegaan dan hetgeen u beweert.

*Naast uw profiel als opgeleide meertalige jongeman, dient te worden gewezen op uw uitgebreide netwerk in Jalalabad.*

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet concreet. Uit haar verklaringen blijkt dat zij zowel Pashtou en Dari spreekt, alsook Engels verstaat (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 2). Uit haar verklaringen blijkt tevens dat haar familie een hogere socio-economische status heeft. De verzoekende partij verklaarde dat veel mensen haar regio verlieten omwille van de veiligheidssituatie, dat mensen met geld het land verlieten en naar hier kwamen, een groep waartoe de verzoekende partij klaarblijkelijk behoort. Een ander deel zou naar de steden zijn verhuisd (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 10). De verzoekende partij stelde tevens dat zij in hun dorp een goed leven en goede inkomsten hadden. De verzoekende partij hoefde daar zelfs niet te werken omdat haar familie voldoende inkomsten had (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 2). Zij verklaart verder meerdere familieleden in Jalalabad te hebben, namelijk vier tantes met elk hun gezin (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 7 en 15). Ondanks dat zij stelt dat zij geen 'close' relatie heeft met deze tantes, verklaart de verzoekende partij eerst dat zij niet in Jalalabad kan wonen omdat zij daar zou moeten werken om niet te verhongeren (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 14 – 15). Hiermee wordt niet gesteld dat zij geen contact zou kunnen opnemen met haar familie in Jalalabad. Dat de verzoekende partij beroep zou kunnen doen op haar tantes en hun gezin (en eventuele andere kennissen) in Jalalabad is ook in lijn met de Afghaanse traditie waarin van familieleden en stamgenoten verwacht wordt dat ze elkaar hoe dan ook ondersteunen, zelfs als er jarenlang geen enkel contact is geweest, zeker bij de Pashtounen waar gastvrijheid en elkaar onderdak geven gelden als belangrijke waarden binnen de pashtunwali (stuk 14, landeninformatie, deel 4). Bovendien blijkt dat de verzoekende partij enigszins opgeleid is en dat zij over computer skills beschikt. Zo heeft zij meerdere Facebookprofielen en een Instagramaccount waarop zij reeds in november 2016, een jaar voor haar vertrek uit Afghanistan, zaken heeft gepost (stuk 14, landeninformatie, deel 1). Zij verklaart contact te hebben met haar familieleden via haar Imo-account die mensen toelaat om via internet te bellen, hetgeen ook een aanwijzing is dat haar familie in Afghanistan toegang heeft tot internet (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 7 – 8). Bovendien rijzen er twijfels over het verklaarde opleidingsniveau van 7 jaar. Zij stelt dat zij als elf- of twaalfjarige begon te studeren en dat dit normaal was, want dat kinderen pas vanaf hun tiende naar school gaan (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2019, p 7). Dit komt echter niet overeen met de gekende landeninformatie. In tegenstelling tot haar verklaringen, wordt in objectieve rapporten gesteld dat de meeste kinderen op hun zesde tot hun achtste jaar beginnen studeren in Afghanistan (stuk 14, landeninformatie, deel 2). Aldus kan er sterk vermoed worden dat de verzoekende partij hoger opgeleid is, minstens dat zij langer naar school is gegaan dan dat zij verklaart.

Aldus kan er verwacht worden, in het kader van haar familiaal netwerk en de hoger sociaal-economische status van haar familie, dat de verzoekende partij ondersteund kan worden in Jalalabad totdat zij daar werk kan vinden om zichzelf te onderhouden. Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. *In casu* blijkt aan deze voorwaarde voldaan te zijn. Daarenboven heeft de verzoekende partij in Jalalabad niet alleen een familiaal netwerk, maar beschikt zij zelf over verschillende vaardigheden waardoor zij zich in Jalalabad kan vestigen. Er zijn in het rechtsplegingsdossier geen elementen te vinden die afbreuk kunnen doen aan deze vaststelling, noch zijn er elementen te vinden die de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief aantasten.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij geenszins in op de vaststellingen aangaande haar familiaal netwerk in Jalalabad. De verzoekende partij betoogt enkel dat niet gesteld kan worden dat haar familie een hogere sociaal-economische status bezit. Zij stelt dat zij gevlucht is naar Europa, via een dodelijke reisweg, net omdat zij niet tot een kapitaalkrachtige familie behoort. Dit argument doet echter geen afbreuk aan verzoekers eigen verklaringen waarin hij meermaals stelde dat hij een goed leven leidde en dat zij goede inkomsten hadden.

De verzoekende partij laat verder geen tegenindicaties gelden. Zo heeft zij bijvoorbeeld nooit aangegeven dat zij enige gezondheidsproblemen kent. De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

De Raad besluit dat van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in de agglomeratie Jalalabad van de provincie Nangarhar vestigt.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS